

THE MADRAS

Temperance Herald.

VOL. I.

DECEMBER, 1910.

No. 12

The Madras Temperance Conference.

We publish elsewhere a brief account of the proceedings of the meetings held on Nov. 24, 25, and 26th in connection with the recent Temperance Conference in Madras. The first day's meeting was presided over by the Right Revd. the Lord Bishop of Madras, and the speakers, Mr. P. N. Raman Pillay, Editor, the Madras Standard, Mr. P. Seshadri M. A., and Dr. Ramachandra Rao M.A., M.B., C.M., addressed the meeting on the social, literary and scientific aspects of the drink problem. They formed, in the words of the Bishop, "a very impressive combination in support of temperance, first the power of Press, then the influence of literature, and then at last the authority of Science." The Chairman in his concluding speech, directed attention to the need of active temperance work in India, in view of the possible danger of intemperance into which the country might be brought, though at present it was comparatively sober, in consequence of its contact with other countries. He also remarked that attempt at social reform which aimed at the

elevation of the depressed classes should begin by tackling the problem of drunkenness, for that was the chief cause of their degradation. The Hon'ble Mr. Justice Krishna-swamy Iyer presided over the second day's meeting. The Revd. Norman Bennet read a paper on "Temperance Teaching in Schools"; remarked that teachers should put before children the scientific fact that alcohol is a poison, and that it undermines the health of those who consumed it. Mrs. Whitehead spoke on "Personal work in the Temperance Cause." In the course of her speech, she appealed to students that they should use their personal influence to the utmost to prevent the drink evil; that they should work amongst the outcastes and depressed classes. The Chairman rightly remarked that there could be but one answer to the appeal, and he ventured to believe that that appeal had not fallen on deaf ears. The other speaker, the Revd. D. G. M. Leith M. A. addressed the Conference on Local Option. He supported the suggestion of appointing Licensing committees, who had the necessary local experience, to control liquor traffic in special areas. The Hon'ble Dewan Bahadur R. Ragoonath Rao, C. S. I.,

occupied the chair at the third day's meeting. Resolutions were passed on Excise Reform and Local option, Advisory committees, Temperance Teaching in schools, Special Licences and Public Fairs, and Public Bodies and Intemperance.

The Resolutions, the full text of which appears elsewhere in this issue, were the outcome of the deliberations at the Conference, and were unanimously passed. They have been duly communicated to the proper authorities. It remains to be seen what effect will be given to them. It will augur well for other resolutions, if immediate effect be given to that part of the resolution which deals with the withholding of licences in connection with the forthcoming Carnival of Sports in the People's Park.

TEMPERANCE CONFERENCE.

ADDRESS BY THE BISHOP.

The Madras Temperance Conference opened its session on the evening of the 24th November, at the Anderson Hall, where a largely attended Public Meeting was held. The Right Rev. the Lord Bishop of Madras was in the Chair.

Mr. P. N. Raman Pillay, the first speaker, in an instructive address, dwelt on the moral and social aspects of the drink problem. He referred also to the necessity of taking away the power of granting licences from the Revenue officials.

Mr. P. SESHADRI, M.A., then read an interesting paper, in which he pointed out how in the whole range of English literature the evil of drink had been thoroughly recognised.

Dr. RAMACHANDRA RAO, in the course of an interesting address, dwelt on the scientific aspect of the drink problem. He drew an appalling picture of the evils wrought by alcohol on the human

system and earnestly warned his hearers against the drink habit.

The Bishop's Address.

The Bishop of Madras, in the course of his address, said that they had heard that evening a very impressive combination in support of temperance; first the power of the Press, then the influence of literature and then at last the authority of Science, and he felt that as an ordinary, plain, practical man it would ill become him to say many words in addition to what they had already heard. He felt all the more nervous about it, because, before he became a teetotaller, he had been brought up for thirty years of his life to what had been described that evening as the subtle vice of moderate drinking, and after hearing that moderate indulgence in alcohol after a time rendered one incapable of adding up two and two, he felt a little bit nervous about coming before them that evening to address them on any subject at all, much less temperance.

He had no scientific facts to give them on the subject of alcohol, but as an ordinary man, he had seen a good deal of the evils of intemperance in its effects on various classes of society, and he must confess that he had not taken as much part as he wished he had in the past in promoting the cause of temperance in India, for the simple reason that for many years while he was in Calcutta he hardly realised that temperance work was needed. What struck him most when he first came to India was the fact that people here were extraordinarily sober. He had been accustomed, unhappily, in England, in the poorer parts of the large towns, or on any great public occasion, such as a holiday, when many thousands of people were gathered together, to see men and even women drunk in the public streets. He had seen thousands of people gathered together on public holidays in India, and had been through towns, cities and villages at

all times and it was very rarely that he had seen a man drunk in India in public. For that reason he assumed, rather hastily, that there was no special reason for the temperance work with which he had been familiar in his own country. The first thing which gave him a rude shock and made him think that temperance work was not quite so unnecessary as he had deemed it was when he went home one day in Calcutta and saw a Mohamedan tailor he employed lying dead drunk in front of the door. That made him think that perhaps, after all, he had been living in rather a fool's paradise, and he had come to the conclusion that while it was quite true that, compared with some of the European countries, India was a comparatively sober country, at the same time, it was not true that there was no call for temperance work and no reason for watchfulness upon this particular question. He had also been told, though he did not know whether it was true or not, that one of the main differences between drunkards in England and in India was that the people who got drunk in India generally got drunk at night and at home, while in England they got drunk at all times of the day and in all places. Therefore, drunkenness in India was much less apparent than in England. Since he had come to Madras, he had certainly found he was afraid, that it was true that not merely moderate drinking but drunkenness was far more widespread than it was, so far as he knew, in North India. He must say he was speaking without any definite or large number of facts, but he was inclined to think that temperance work was more needed in South than in North India.

Whether that was true or not, he would impress upon his hearers not to assume that because India was now a comparatively sober country it would always continue so, without any special effort on the part of the educated classes. That was the burden of his message to them that evening. Assuming that in India the general body of the population was now comparatively sober,

the question they had to consider was:— Would it continue to be so? Circumstances now were rapidly changing in India. It was often said that during the past fifty years India had passed through a revolution, social, intellectual and political. It had been brought much more into contact with other countries, it was gathering experience and knowledge and some of the social and political ideals of other countries. They must remember that that contact with other countries had its dangers as well as its blessings, and one of its dangers was undoubtedly that it would bring India in future far more into the danger of intemperance than it had been in the past.

And if any of them thought that this was an unnecessarily alarmist view to take, he would venture to point to the experience of China. A century ago the habit of opium smoking, even if it was known in China, was not a widespread evil; to-day it was a national vice and a national danger of gigantic proportions, which threatened the manhood of the race and seriously threatened to hamper China in her social, intellectual and political progress. It was an evil which the people and the statesmen of China had now to struggle against with all their might and power. The same thing might take place in India in the future, and they must remember that classes which were now sober, entirely free from the influence of drink, might, unless they took special precautions, fall at some future time to intemperance, as China did to opium smoking. He wished to ask those who felt, as doubtless many of them did feel that the matter of temperance was not a subject they had personally to think about, whether it was not a practical subject in the work which they had to do for their own country and race in India. They were all of them enthusiastic for the welfare of their own country and on the subject of social reform, and one subject which during the past few years had been increasingly prominent in all programme of social reform was the welfare of the depressed classes.

One great subject, which must be dealt with if India was to go forward, was the elevation of the depressed classes, and he had found in his own experience that when they began to work for these people one of the first things they had to tackle was drunkenness. A great deal of the degradation arose from this cause. His hearers could not do better work for their country than by devoting themselves in future, wherever their lot might be cast, to earnest and enthusiastic work among the depressed classes of their own country.

Second Session.

The second session of the Madras Temperance Conference held at the Anderson Memorial Hall was attended by a large gathering on the evening of the 25th Nov. when the Hon'ble Mr. Justice Krishnaswamy Iyer presided.

The Rev. Norman Bennet.

The Rev. Norman Bennet read an interesting paper on "Temperance Teaching in Schools," in which he dealt with the three questions of (1) alcohol in its relation to the body, (2) child life with its powers of assimilation, and (3) the possibilities of temperance teaching in school as demonstrated in actual practice. He said that once it was proved that the human body was better without alcohol, there would be little difficulty in temperance teaching in schools spreading rapidly; otherwise no educationist would give serious attention to the matter. It was our national duty to secure that each child possessed a vigorous brain balanced in its powers. Every child in school ought to be taught by lessons and diagrams in schools the evil results of taking alcoholic drinks. School education would be of little avail to counteract the deterioration of a nation if no means was taken to prevent the undermining of physique which was constantly taking place amongst those

who were subject to the drink habit. It had been proved that the nervous structures of people who were victims to the drink habit were affected seriously and that the alcoholic excesses of parents were reproduced in the lives of children. It was, therefore, of immense importance that children should be secured against this danger. School teachers should put before children the scientific fact that alcohol is a poison and that it undermines the health of those who consumed it. In every school children should have a special course of instruction in those laws which go to make a healthy body and a healthy mind in a healthy body with special reference to alcohol.

Mrs. White-head.

Mrs. WHITEHEAD spoke on "Personal Work in the Temperance Cause." She said that there had been a great deal of talk in India in regard to temperance matters and she hoped that the talks would lead to some legislative reforms which were badly needed. But legislation in itself was of little use unless it was supported by public opinion and public opinion in regard to temperance matters should therefore be reformed. The drinking habit was prevalent amongst the large bulk of the poor who drank toddy and arrack. It was also prevalent amongst educated Indians who drank english spirits and wines. Reform in this matter was very difficult to achieve amongst the educated men. She appealed to students that they should use their personal influence to the utmost to prevent the drink evil. She asked them to work amongst the outcastes and depressed classes and to save them from this curse of toddy and arrack drinking which crushed out their life and thought. Temperance movement could not be dissociated from the general movement of social advancement and, therefore it was their duty to do everything to lift these poor people out of the drink habit and elevate them generally. One method of

doing this was, as in England, to set up contrary attractions to advance the temperance cause, but this in India was not so urgently called for as individual work among those who were victims of the drink habit. She was glad that Indians were far more susceptible to good influences than people of this class in England. She exhorted the students to visit every little hamlet throughout the city and do their best to raise the poor people in the social scale by teaching them habits of thrift, temperance and cleanliness. She was longing to do this, for it needed doing all over Madras.

The Rev. D. G. M. Leith.

The Rev. D. G. M. Leith addressed the Conference on Local Option. He said that it was a source of encouragement to those engaged in the cause of Temperance that the Government of the country was in sympathy with all attempts to secure a reduction in the number of drink shops and taverns and thus in the consumption of intoxicating drinks. People and Government were at one on this subject. The chief causes of the drink evil were lack of self control and opportunity forgetting strong drinks. How were these to be remedied? By prohibition of all shops and educating people to resist the evil of drink. Complete prohibition had not proved a success in itself where it had been tried. Until they educated public opinion—no prohibition of shops could have the desired effect. He urged on local option as an urgent reform in the right direction in this matter. He supported the suggestion of appointing Licensing Committees, who had the necessary local experience, to control liquor traffic in special areas. The advantage of Licensing Committees was that they would be free from the thought of revenue to be derived from the sale of drink. The Committee would have an interest in the elevation of the community. Those who were receiver of revenue should not have the power of issuing licences for shops. The people of a locality knew best the needs of their locality. Such needs

could not be carefully considered by the men who administered the department, as they did not belong to the locality for which they granted licences. Local option had a fine moral effect upon the traders in drink and even the Excise Commission appeared to recognise its wholesome effect, when they recommended that no shop should be located near schools, hospitals and factories. He hoped that the Government would see their way to introduce local option in some form or other.

The Chairman's Speech.

The Chairman, in concluding the Meeting, said that he had had a prejudice against the Temperance movement. To him the very word "Temperance" seemed to be a recommendation to moderate drinking. He certainly would have preferred the employment of the word "abstinence" in connection with that movement. It had seemed to him that that field of work had perhaps been unnecessary in this country. The Hindu, the Mussalman, the Buddhist and the Jain was inculcated by his religion to abstain from drink altogether. It had appeared to him that it was unnecessary to bring the cause of temperance to the doors of people to whom drink was interdicted. It had also seemed to him that the conditions of tropical climate under which people lived in this country were an effectual barrier against the inroad of the demon of drink. He confessed that a change had come over his mind, and that he had become convinced that in this land, as in others, the necessity had been demonstrated for the inauguration of the temperance movement and for the successful carrying on of it in every quarter of the country. He had been satisfied by various reasons; and foremost among them all was the reason that the religious injunction had begun to sit more lightly upon the minds of the Indian people in regard to the evil of drink. He had also been struck by the fact that the revenue from liquor had been raising year by year, and that successive Budgets of the Local and Imperial Govern-

ments demonstrated the activity of the drink traffic. (Hear, hear.) He had compared only that morning the figures of 1897 with those of 1907, and in this decade the revenue from alcoholic drinks had risen from £3½ millions to £6 millions. The Madras Presidency, in which abkari administration was supposed to be carried on far more successfully than in other parts of India, contributed a fourth of the revenue, on excessive proportion to the numbers of the people. Therefore, it had been impossible for him to retain the attitude which he had assumed before with reference to the Temperance problem. It had also seemed to him that they were face to face with a greater danger than they had been confronted with before. Modern Science, with all its appliances, enabled people to be brought into contact with alcohol in its purest form. While in times gone by the percentage of alcohol in the various kinds of liquor produced might have been 10, 20 or 30, the result of modern scientific methods brought the insidious enemy of drink more to the verge of creating the greatest possible havoc amongst the people of this land. It had also seemed to him that the movement at one time was an imitation of that carried on in European countries under conditions different to those here. He had read only the day before a paragraph in the *Madras Mail* to the effect that in Belgium, with a population of 6 millions, there was a public house for every 34 inhabitants and 200,000 people in the year had fallen victims to alcoholic drinks, and made themselves ill for life; 2,000 people actually perished each year from drink alone. He had not got similar figures for England, but it was a significant circumstance that in England £250 millions were spent every year in the consumption of drinks. He supposed the movement was named "Temperance movement" because of the difficulty of starting total abstinence in such countries. Though the Temperance movement might have been started at one time in India, in imitation of European countries, it had now become a necessity.

It had been said sometimes that the British Government were responsible for the introduction of drink into India, but he did not think those acquainted with facts would admit the charge to be true. Those who were acquainted with ancient Hindu books must confess that drink was not taboo to the Indian. The soma juice was offered to the gods and drunk very largely by those who officiated at the sacrifice in ancient times. The soma juice was intoxicating, though it was nothing like the modern liquor. Those who were enjoined by the Shastras to perform sacrifices to the gods had certainly indulged in these drinks. He read in the pages of the Mahabharatta that in the Asvamedha Yaga performed by Yudhishtira, when hundreds of thousands of people had been assembled, that "oceans of liquor flowed." It was impossible, therefore, to pretend that the Indian people in ancient times had not been addicted to drink. Coming from colder latitudes, they could not have been otherwise. At the same time, all honour to those who had made the injunction in later times and observed the injunction as religious—*Na suram pibeth*—that no one shall drink. This was laid as one of the sacred injunctions upon every man, woman and child. That injunction had been so accepted that the violation of it was regarded as one of the five greatest sins, and calculated to make a man expiate his sin in hell-fire. The very necessity for this injunction in such solemn terms suggested the indulgence in this habit in those days. England was responsible for giving India unadulterated alcohol. The genius of India had not discovered it, and he would also say that the discovery had begun to operate to the great detriment of the educated section of the Indian people, and not on the lower orders. It was time that they should be up and doing and take action against this demon. The question was often mooted whether Government had done all that lay in their power. The House of Commons, in 1889, had passed a Resolution against the methods of the

Indian Government in the matter of the Excise Revenue. In pursuance of the Resolution, the Secretary of State, in a Despatch, stated that revenue was no consideration in connection with this policy of Government, and that the consumption of liquor should be reduced to the lowest point. It was a question of revenue only in so far as it aimed at the highest revenue being extracted consistent with the lowest consumption. There was, therefore, no doubt about the intentions of those who were responsible for the administration. The Government of India followed up that Despatch with a Resolution, emphasising this principle, which was also in accordance with the desire of Temperance organisations all over the world. The question was whether these excellent Resolutions were carried out by the minions of Government in the spirit of the Despatches and Resolutions. There were some points on which it was possible for Government to take action. He looked forward to a time when such action would be taken. He believed that in 1904 a Law was passed by the Imperial Diet of Japan that no person who was under the age of majority should be allowed to drink, or should be sold any liquor. The Government of this country recognised the value of the age limit, but stopped short at 14. He could not understand why the age-limit, which was considered essential for a number of other things, was not also applied to this question.

He had faith in the principle of local option and he believed that it would some day be adopted. Though there were difficulties in the way, they were not insuperable. He felt that it was not right to condemn local option as impossible in this country on theoretical considerations, but he thought it was the duty of Government to try it in particular localities, and, as a result of the experience gained, it might be slowly extended to other parts, if found successful.

There might be difficulties in the way of adopting to the full the suggestion of the Rev. Norman Bennet in regard to

the desirability, of introducing Temperance teaching in schools, by means of object lessons and diagrams, showing the extent of the evils of drink to young children. It occurred to him that there might be danger in introducing by this means the very notion of alcohol in localities which were absolutely ignorant of the conception. He did not know whether in fact there was any community of class of people in this country who at the early age of 6, 7 or 10 were suspected of a tendency towards alcoholism. He would, perhaps, support this advice with reference to College classes and pupils beyond that stage. There were questions of the deepest importance to be considered before one could lightly embark upon the adoption of the scheme on which Mr. Bennet discoursed. While there might be difficulties in regard to that scheme, there could be but one answer to the appeal made by Mrs. Whitehead, and he ventured to believe that that appeal had not fallen on deaf ears. He expressed the hope that the appeal for service made by Mrs. Whitehead would be responded to by all who had ears to hear all over the land, service not in the cause of temperance alone, but in every cause calculated to elevate the condition of the 50 millions of the depressed classes—service in the cause of humanity in general.

The proceedings terminated with a vote of thanks to the Chairman and the speakers, proposed by Rai Bahadur M. Andinarayaniah.

Last Day.

The Madras Temperance Conference held its third and last day's deliberations at the Anderson Hall on the evening of the 26th Nov. in the presence of a very large gathering, representing all classes. The Chair was occupied by the Hon'ble Dewan Bahadur R. Ragoonatha Rao.

THE CHAIRMANS REMARKS.

The Hon'ble Dewan Bahadur R. Ragoonatha Rao, having taken the

Chair, delivered a short address. He said that he had accepted the invitation to preside over that assembly, recognising his inability to do justice to the occasion. The subject of temperance was one in which the whole world was concerned. It did not affect any one single race, or any one country, or any one people. There might be differences in religion, but all religions were agreed on the condemnation of alcohol, for drinking was a vice which not only affected the body but also the mind and, religiously speaking, the soul also. It had been prohibited by the Hin *u-shas-tras*, and by Christians and by Mahomedans. If he correctly understood what the Mahomedans said about it, it was, according to Mahomedan Law, the greatest vice of all vices. Though condemned by all religions, yet it flourished. That was the wonder of the world. Condemned by everybody, very many pleaded against it and were yet not bold enough to give it up or to persuade others to do the same. He was glad to find that it had been denounced to be a vice of which they ought not to be guilty, by their forefathers, and not by Statute or by opinion but from their own experience. By the evils that alcohol had produced upon people, their forefathers had arrived at the conclusion that its use ought to be prohibited for the good of the world. So that Hindus have no right whatever to keep aloof from the Temperance League, and the same argument applied to Mahomedans and Christians, and he was very glad to read in the newspapers that no less an authority than the Lord Bishop of Madras had given it as his opinion that temperance was absolutely necessary and had himself acknowledged from his own experience that alcohol ought to be avoided altogether. Having so much authority against it, the evil was progressive simply because it had been an item of revenue for Government, and as loyal subjects of the Crown it was their bounden duty to convince Government that it was not really a source of revenue, but a fine imposed upon wrongdoers. (Cheers.) And the fine ought not to be such as to induce people to

Pay it by repeating the offences, but that it ought to be sufficiently hard to prohibit it altogether. It had been the object of the League for many years to bring this matter to the notice of the proper authorities, with a view to reduce it to a bearable extent; and he did not think that with all that it had to commend in it, this attempt had as yet attained that success to which it was undoubtedly entitled. He hoped that with the assistance particularly of the young men who had shown their abhorrence to alcohol by their attendance in such large numbers at the Conference, that the objects of the League might be greatly advanced. He could go on denouncing the use of alcohol for hours together, but there was no use in doing so. It was, no doubt, their wish that the cause of temperance should succeed, and he was sure they would all do every thing in their power to check its progress.

Resolutions.

EXCISE REFORM AND LOCAL OPTION.
The in view of the continued increase in the consumption of intoxicants, this Conference appeals to the Government of India:—(a) To continue raising the duty on foreign liquor, and especially on potable spirits and medicated wines; (b) to separate the Lincensing from the Revenue authority; (c) to secure that local opinion be "systematically consulted" and "definitely recorded"; (d) and to resume the reduction in the number of shops begun in 1908.

ADVISORY COMMITTEES.

That this Conference, maintaining that local opinion can best be given effect to by entrusting the granting licences to permanent Committees specially appointed for the purpose, would urge Government to secure the appointment of such a Committee for each Municipal and Non-Municipal area, consisting of three official and three non-official members, the former to include not more than one Revenue Official.

TEMPERANCE TEACHING IN SCHOOLS.

That this Conference requests the

The Temperance Herald.

மதுவிலக்குத் தூதன்.

துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்ல ரெஞ்ஞானமும்
கஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர்—குறள்.

1910 (ஸ்ர) டிசம்பர் 18.

The Madras Temperance Conference.

சென்னை மதுவிலக்கு
கான்பரன்ஸ்.

சென்னை “டெம்பரென்ஸ் லீக்” என்கிற மதுவிலக்கு சங்கத்தார் முயற்சியால் நவம்பர் 18 24-வது முதல் மூன்று தினங்கள் சென்னை ஆன்ட்ரசன் மண்டபத்தில் “மதுவிலக்கு கான்பரன்ஸ்” ஒன்று கூட்டப் பட்டது. முதல் நாளில் சென்னை லார்ட் பிஷப் அக்கிராசனம் வகித்தார். அன்றையதினம் மழையிருந்தும் ஏராளமான ஜனங்கள் கூட்டத்துக்கு வந்திருந்தார்கள். “சென்னை ஸ்டான்டர்ட்” பத்திரிகை எட்டர் மிஸ்டர் ராமன் பிள்ளையும், வித்தியாபாங்கதர் மிஸ்டர் சேஷாதிரியும், டாக்டர் இராமசந்திர ராயரும் மதுவிலக்கு விஷயமாய் உபநிஷாசஞ் செய்தார்கள். இவர்கள் சரித்திர பூர்வமாயும், சாஸ்திர நீதியாயும், அனுபவ வழியாயும் மதுவருத்துத் தல் மகா பாதகமான தென்று ரூபித்துப் பேசினார்கள். டாக்டர் இராமசந்திர ராயர் சாஸ்திரப் பரிச்சய முள்ளவராதலால், மதுவானது சாஸ்திரவாராய்ச்சியின்படி சிறிய அளவும் தீமை செய்யக் கூடிய தென்று காண்பித்தார். முடிவில் அக்கிராசனாதிபதி வெகு உற்சாகமான பிரசங்கஞ் செய்து, வந்திருந்த ஒவ்வொருவரும் மதுவிலக்குச் சீர்திருத்த விஷயமாய் அக்கறையெடுத்துழைக்கும்படி அன்புடன் செய்தார். இரண்டாம் நாள் கூட்டம் வெகு விமரிசையாயிருந்தது. கூடிவந்த திரளான ஜனங்களைக் கவனிக்கையில் மது விலக்குச் சீர்திருத்த விஷயமாய் ஜனங்களுக்குள்ளே புதிய உற்சாக முண்டாகி விட்டது போல் தோன்றிற்று. ஜெஸ் டிஸ் மிஸ்டர் கிருஷ்ணசாமி ஜயர் அக்கிராசனம் வகிக்க, கனம் நார்டின் பென்னட் போதகர், லீத் போதகர், பிஷப் அம்மாள் இவர்கள் உபநிஷாசஞ் செய்தார்கள். கனம் நார்டின் பென்னட் போதகர் மதுபானத்தின் தீமையைச் சாஸ்திர பூர்வமாய் விளக்கிப் பள்ளிக் கூடங்களில் மதுவிலக்குப் பாடங்களை யேற்படுத்துவதை வற்புறுத்திப் பேசினார். இந்த உபாயத்தால் அமெரிக்காவில் அதிக சித்தி யுண்டாயிருப்பதாய்ச் சொன்னார். பிஷப் அம்மாள் வாசாலைக்கரியம் உதவா தென்றும், வார்த்தை செயலில் வந்து முடிய வேண்டுமென்றும், ஆகையால் வெறும் பேச்சு மாத்திர யிராமல் ஒவ்வொருவரும் முயற்சியாயுழைக்க வேண்டுமென்றும் எடுத்துக் காண்பித்தனர். இந்த அம்மாள் மாணவரை நோக்கி, ஏழைகள் மத்தியில் குடி பரவாத தடுக்கும்படி அவர்கள் பாடுபடவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார். கனம் லீத் போதர் “லோகல் ஆப்ஷன்” என்பதைப் பற்றிப் பேசினார். சில ஸ்தானங்களில் மதுக்கடைகளை நீக்கவும் வைக்கவும் ஜனங்களுக்கே அதிகாரியிருக்க வேண்டுமென்பதுதான் லோகல் ஆப்ஷன் என்பது. இந்த உரிமை குடித்தனக்காரருக்கிருக்க வேண்டுமெ

வொருவரும் மதுவிலக்குச் சீர்திருத்த விஷயமாய் அக்கறையெடுத்துழைக்கும்படி அன்புடன் செய்தார். இரண்டாம் நாள் கூட்டம் வெகு விமரிசையாயிருந்தது. கூடிவந்த திரளான ஜனங்களைக் கவனிக்கையில் மது விலக்குச் சீர்திருத்த விஷயமாய் ஜனங்களுக்குள்ளே புதிய உற்சாக முண்டாகி விட்டது போல் தோன்றிற்று. ஜெஸ் டிஸ் மிஸ்டர் கிருஷ்ணசாமி ஜயர் அக்கிராசனம் வகிக்க, கனம் நார்டின் பென்னட் போதகர், லீத் போதகர், பிஷப் அம்மாள் இவர்கள் உபநிஷாசஞ் செய்தார்கள். கனம் நார்டின் பென்னட் போதகர் மதுபானத்தின் தீமையைச் சாஸ்திர பூர்வமாய் விளக்கிப் பள்ளிக் கூடங்களில் மதுவிலக்குப் பாடங்களை யேற்படுத்துவதை வற்புறுத்திப் பேசினார். இந்த உபாயத்தால் அமெரிக்காவில் அதிக சித்தி யுண்டாயிருப்பதாய்ச் சொன்னார். பிஷப் அம்மாள் வாசாலைக்கரியம் உதவா தென்றும், வார்த்தை செயலில் வந்து முடிய வேண்டுமென்றும், ஆகையால் வெறும் பேச்சு மாத்திர யிராமல் ஒவ்வொருவரும் முயற்சியாயுழைக்க வேண்டுமென்றும் எடுத்துக் காண்பித்தனர். இந்த அம்மாள் மாணவரை நோக்கி, ஏழைகள் மத்தியில் குடி பரவாத தடுக்கும்படி அவர்கள் பாடுபடவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார். கனம் லீத் போதர் “லோகல் ஆப்ஷன்” என்பதைப் பற்றிப் பேசினார். சில ஸ்தானங்களில் மதுக்கடைகளை நீக்கவும் வைக்கவும் ஜனங்களுக்கே அதிகாரியிருக்க வேண்டுமென்பதுதான் லோகல் ஆப்ஷன் என்பது. இந்த உரிமை குடித்தனக்காரருக்கிருக்க வேண்டுமெ

ன்பதை எடுத்துக்காண்பித்தார். முடிவில் அக்கிராசனாகிபதி உபநாயகரின் அபிப்பிராயங்களை யெல்லாம் திரட்டித் தமது மேலான அபிப்பிராயத்தோடு சேர்த்துப்பேசினார். மார்க்கம் மதுவிலக்கண்டித்தாலும், மார்க்கம் மனிதரை கட்டுப்படுத்தத் தவறிப்போவதால் மதுவிலக்குச்சங்கமுயற்சி அவசியமென்றார். பிரிட்டிஷ் சுவர்ன் மெண்டார் குடியைக் கொண்டுவந்தார்கள் எனன்று குறைகூறுவது முற்றும் சரியல்லவென்றார். இந்தியாவில் பூர்வகாலத்திலேயே மதுவிலக்குத்தென்றார். இங்கிலாந்து செய்த பிசகு அப்பட்டமான ஆல்கஹோலு இந்தியாவில் கொண்டுவந்ததான் என்றார். படித்தவரை மதுபானம் பிடித்தது உண்மையாதலால் அந்தபிசாசை இப்போதே தொலைக்கவேண்டுமென்றார். பிறகு கலாசாலுகளில் மதுவிலக்குப்பாடம் ஏற்படுத்தவகையையும், லோக்கல் ஆப்கிளையும், தமுவிப்பேசு; பிடிப் அம்மாள் சொன்னவைகளுக்குச் செவ்வைய அடைத்துக்கொள்ளவேண்டாமென்று புத்திமதி சொல்லி முடித்தார். மூன்றாம்நாள் கூட்டத்துக்குப் பெருந்தொகை யானபேர் வந்திருந்தது மாத்திரமல்ல. முக்கியமான பல்கனவான்கள் விஜயம்செய்திருந்தார்கள். “இந்தியாவின் பெரிய மனிதன்” என்றழைக்கப்படும் ஆனரபில் திவான் பகதூர் ரகுனாத் ராயர் அக்கிராசனம் வகித்தார். ஆனரபில் மிஸ்டர் சிவசாமி ஐயரும், ஆனரபில் மிஸ்டர் சேஷகிரி ஐயரும், ஆசார் சீர்திருத்த விஷயமாய் அதிகுக்கமாயுழைத்த கீர்த்திவாய்ந்த ராயரைச் சிலாகித்துப் பேசிக் சபைதலைமை வகிக்க கேட்டார்கள். வயோதிகரான ராயர் அவர்கள் பீடம்வகிக்கையில் காது செவிடு படும்படியானை கரகோஷ மெழும்பினது. கடைசிராள் கூட்டம் வெகுவிமரிசையாயிருந்தது. ராயரவர்கள் ஆரம்பத்தில் பேசியபோது, உலகத்தின் மார்க்கங்கள் பலகாரியங்களில் வித்தியாசப்பட்டாலும் மதுகண்டன விஷயத்தில் ஒன்றாயிருக்கிறதென்றும் மதுபானம் நஞ்செய்யொழியுமற்றப் படியல்லவென்றும், அதை யொழிக்க எல்லாரும் முயலவேண்டுமென்றும் சொன்னார். கடைசிராளாகிய இத்தினத்தில் இக்கான்பரன்ஸார் சில தீர்மானங்களை செய்தார்கள் அத்தீர்மானங்களாவன:—

எல்லஸ் சீர்திருத்தமும் லோக்கல் ஆப்கிளும்.—“வெறியூட்டும் பொருட்களை ஜனங்கள் அருந்துதல் அதிகரித்து வருகிறபடி

யால் இந்த கான்பரன்ஸார் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளுகிறதென்னவெனில் அயல்நாட்டுச்சாராயத்தின்மேல் புதித்திருக்கிற தீர்வையை உயர்த்திக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும் (2) ரெவின்யூ அதிகாரிகளிடமிருந்து லைசென்ஸ் கொடுக்கும் அலுவலை பிரித்துவிடவேண்டும். (3) கிராமந்தவறாது ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு நடக்கவேண்டும் (4) 1908-ல் மதுபானக்கடைகளை குறைத்துபோல் குறைத்துக்கொண்டு வரவேண்டும். இந்த தீர்மானம் கனம் அலக்சாந்தர் மரபட் லீத்யா பாரங்கதரால் பிரேரேபிக்கப்பட்டு இருவரால் ஆமோதிக்கப்பெற்றுச் சபையாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

ஆலோசனை கமிட்டிகள்:—“அத்தகைய ஏற்படுத்தப்பட்ட நிரந்தரமான கமிட்டியாரிடத்தில் லைசென்ஸ் கொடுக்கும் பொறுப்பை யொப்புவிப்பதினால் பொது ஜன அபிப்பிராயத்தைப் பெறலாமென்பது இக்கான்பரன்ஸாரின் கொள்கையான படியால் ஒவ்வொரு இடத்திலும் மூன்று கவர்ன்மெண்டு உத்தியோகஸ்தரும், உத்தியோகஸ்தரல்லாதவர் மூவரும் சேர்ந்த ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென இக்கான்பரன்ஸ் கேட்டுக் கொள்ளுகிறது.” இந்த தீர்மானம் கனம் லீத் வேதகரால் பிரேரேபிக்கப்பட்டு வேறிருவரால் ஆமோதிக்கப் பெற்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

கலாசாலுகளில் மதுவிலக்குப் போதனை:—கலாசாலுகளில் பாடமாக வைக்கப் பட்டிருக்கிற சுகாதாரம், அரசாங்க முறையியைகளுடன் வெறிவஸ்துக்களாலுண்டாகும் தீமையைக் காட்டும் மதுவிலக்குப் பாடங்களையும் சேர்க்க வேண்டுமென்று இந்தக்கான்பரன்ஸ்வித்தியா இலாகாதலைவரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறது.” இத் தீர்மானம் மிஸ்டர் சம்பந்தம் என்பவரால் பிரேரேபிக்கப்பட்டு வேறொருவரால் ஆமோதிக்கப் பெற்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

விசேஷலைசென்சுளும் உற்சவங்களும்:—உற்சவங்களிலும், சந்தைகளிலும் சாராயம் விற்கும்படி விசேஷ லைசென்ஸ் கொடுப்பது பொது ஜனங்களைக் கெடுக்கக் கூடியதாயிருப்பதால் இந்தக் கான்பரன்ஸ் இச்செய்கையைக்கண்டித்தது. முக்கியமாய்சென்னைபீடில்ஸ்பார்க்கவேடிக்கையில் சாராயம் விற்கலைசென்ஸ் கொடுப்பதை அதிகமாய்க்கண்

டிக்கிறது. இத்தீர்மானம் மிஸ்டர் வேங்கட சப்பையரால் பிரேரிக்கப்பட்டு இருவரால் ஆமோதிக்கப் பெற்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

பொதுஜனசங்கங்களும், மீதுவருந்தலும்: —“பொதுஜன சங்கங்களர யேற்பட்டிருப்பவையெல்லாம் மதுபானத்தின் கெடுதியை மற்றவர்களுக்கெடுத்துக்காட்டி அதன்பரவுதலைக்கூடியமட்டில் தடுக்கவேண்டுமென்று இந்தகான்பரன்ஸ் கேட்டுக்கொள்ளுகிறது.” மிஸ்டர் அட்டின்ஸ் இத்தீர்மானத்தைப் பிரேரித்தார். வழக்கம்போல் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

இந்த தீர்மானங்களை யெல்லாம் தகுந்த அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள அக்கிராசனாதிபதி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றன. கடைசிரீதிமாண்டு செய்யப்பட்டது. முடிவில் அக்கிராசனாதிபதி சிலவார்த்தைகளைப் பேசியுடித்தார். இவருக்குவந்தனம் கூறி கான்பரன்ஸ் கலைந்தது. கான்பரன்ஸ் விமரிசையாய் நடக்கக் காரணமாயிருந்தவர்களை வாழ்த்துகிறோம். தீர்மானிக்கப்பட்ட விஷயங்கள் அதிகாரிகளால் கவனிக்கப்படுமென்று மண்பூர்வமாய் நம்புகிறோம்.

A Temperance Cartoon.

மதுவிலக்கு விதேத படம்.

பம்பாய் நகரில் இந்திய சித்திரக்காரன் ஒருவர் நேர்த்தியான மதுவிலக்குப் படமொன்று சித்திரித்து வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அந்தப்படம் வெகு சாமர்த்தியமாகவும், மராத்தி இங்கிலிஷ் பாஷைகளில் அத்தருளிய விவரங்களோடும் எழுதப்பட்டிருப்பதால் பம்பாய் நகர முழுமையிலும் அடைதப்பற்றிச் சிலாகித்தப் பேசப்படுகிறது. படத்தின் விவரமென்ன வெனில், அதன் வலது புறத்தில் இந்தியாவாகிய ஸ்திரீ நிற்கிறாள். அதாவது இந்தியாவின் பூமிப்பட்டத்தைச் சுற்றிச் கொண்டிருக்கிற நான்கு கைகளுடைய ஒரு ஸ்திரீ ரூபம் காணப்படுகிறது. அவள் தன் இரண்டு கைகளைக் குவித்துப் பிரார்த்தனை செய்கிற பாவனையா யிருக்கிறது. நாகரீகம் என்கிற மூன்றாவது கையிலே ஒரு சாராய புட்டியை வைத்துக்கொண்டு அனைப்பக்

கத்திலிருக்கிற பூர்வீக குடி ஜனங்களின் குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கிறார். நான் காவதுகையை நீட்டி அழுக்கிற கீழ் ஜாதிக்குழந்தையின் வாயை மூடுகிறார். கைகளைக் குவித்து அவள் செய்கிற பிரார்த்தனையாடுவனில் மது பானமாகிய கொள்ளை நோயினின்று தன்முடி விடுபட வேண்டுமென்பதே. அவள் பக்கத்தில் ஜார்ஜ் சக்கிரவர்த்தியும், மேரி சக்கிரவர்த்தினியும் நிற்கிறார்கள். அவர்களை நோக்கி அவள் பிரார்த்திப்பது, “மாசுபிமை மிக்க சக்கிரவர்த்தி சக்கிரவர்த்தினிகளாள், மதுபானமாகிய கொடிய கொள்ளை நோயினின்று உங்கள் சொந்தக் குடும்பத்துக் குழந்தைகளை நீங்கள் இரகசியத் வண்ணம் என்னுடைய குடிக்கார மக்களை இரகசியங்கள்” என்று வேண்டிதல் செய்கிறார்கள். சக்கிரவர்த்தி சக்கிரவர்த்தினிகளுக்கு இடது புறத்தில் லார்ட் மார்லி நிற்கிறார். அவரைப் பார்த்து சக்கிரவர்த்தி சொல்லுவது:—“மார்லி இவதென்ன சங்கதி? இந்தியாவுக்கு உண்மையான அநுகாபம் காண்பீ?” இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மார்லி திகைப்பவர்போல் “குடி யதிகரித்தல், இந்தியாவில் புதிய கொடுமையுள்ள கொள்ளை நோய்” என்று கூறுகிறார். இந்தியா வாகிய தாயின் படத்தின் கீழே வலதுபுற மூலையில், லைசென்ஸ்தாரர்களாகிய சாராயக் கடைக்காரர் கொள்ளை நோயை புறப்படுத்தியும் பூச்சிகளான விஸ்கி, பிராந்தி, ரம் முதலியவைகளைப் புட்டிகளில் லடைத்து அனுப்ப அவைகள் படித்தவர்களான உயர்தர இந்துக்கள் கைகளில் போய்ச் சேருகின்றன. அவர்கள் உட்கொண்டு தரையில் விழுந்துகிடப்பது போல் பாவனை காட்டியிருக்கிறது. நாட்டுச்சாராயம் என்கிற இன்னொருவகை கொள்ளைநோயும் பூச்சிகள் கட்டிடவேலை செய்கிற இந்திய தொழிலாளிகளுக்குப் போகிற பாவனையாகவும் கண்டிருக்கிறது. லார்ட் மார்லி உருவத்துக்கருகில் வாலிபகுதிய இந்திய கணவான் ஒருவர் நிற்கிறார். அந்த உருவம் சர்பாலசத்திர கிருஷ்ணஸ்டையது. அவர் மதுவாகிய கொள்ளை நோய்க்குக் கொடுக்கும் மாத்திரைகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் வைத்தியர்போல் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதை வியாதிசையத் தொலைப்பதில் மிகவும் கைதேர்ந்த வைத்தியமாகிய இவர், “சாராயமாகிய கொடுநோயைக் கண்டிக்கும்படி “லோக்கல் ஆபஷன்” என்கிற

இந்தமாத் திரையைக் கொடுங்கள்: இவைகள் அந்நிய நாட்டு ஆய்லால் சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அமெரிக்க ஜக்கிய மாகாணத்திலும், பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற நாடுகளிலும் சோதித்துக் கைகண்டதென்று அறியப்பட்டிருக்கிறதென்றது" என்கிறார். அவருக்குப் பின்புறத்தில் மதுவிலக்குச் சங்கத்தலைவர்களான சர் ஹெர்பர்ட் ரூபர்ட்ஸ், மிவ்லிஸ் லிலியன் ஸ்டீவன்ஸ் இவர்கள் நீண்டுகொண்டு "ஆம், ஆம், இது கைகண்ட அவிழ்தம்" என்று உரத்துக் கூறுகிறார்கள். அவர்களுக்குக்கீழே ஒரு ஐந்து கோவிலு, கிறிஸ்தவர் ஆலயம், மகமதிய மசூதி வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கட்டங்களின்மேல் அந்தந்த மார்க்கத்தில் மதுவைக்கண்டித்துப் பேசும் வேதவாக்கியங்கள் தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன. மையத்தில் "லோக்கல் ஆப்தன் என்பது, சாராயக்கடைகளை ஜனங்கள் குறைக்கவும், எடுக்கவும் அவைகளிருக்கவேண்டிய இடத்தைக்குறிக்கவும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற உரிமையாகும்" என்றும், பின் கூறியவாசகமும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன: "1907-ம் வருஷத்து பிரிட்டிஷ் அயல்நாட்டு ஆய்ஸ் ரிப்போர்டாவது: சாராயச்சட்டம் செய்வதின் நோக்கம் மதுவருந்துதலைக் குறைக்கிறதாக இருக்குமாயின், லோக்கல் ஆப்தன் இப்போதிருக்கிற எல்லா உறுதியான முயற்சிகளைவிட மேலானதாயும், யாதொரு இடையூறின்றி அதிகமான இடங்களில் சாராய விற்பனையை தடுப்பதற்கேற்ற ஏற்பாடாயிருக்கிறது." இந்தப்படம் அநேக பிரசங்கங்களையும், பத்திரிகை விஷயங்களையும்விட அதிக வற்புறுத்தலாயிருக்கிறதென்பதை நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. இதை யெழுதி வெளியிட்ட கனவானை மனப்பூர்வத்தியாய் வாழ்த்துகிறோம்.

Temperance Notes.

மதுவிலக்குக் குறிப்புகள்.

China and Opium Traffic:—சீனாவில் அபினி விளைப்பதை அடியோடே நிறுத்தி விடும்படி அந்தக் கவர்ன்மெண்டார் செய்த சட்டங்கள் திருப்திகரமாய் நிறைவேற்றப் படவில்லை யென்றும், பல இடங்களில் அபினி விளைச்சல் அதிகரித்து வருகிறதெ

ன்றுக்கு சொல்லப்படுகிறது. புதிதாயுண்டான சீன ஜனப்பிரதிநிதி சபை இதைக் கவனித்திருப்பதோடு கிரேட் பிரிட்டன் சீனாவுக்கு அபினி அனுப்பாதபடி கேட்டுக் கொள்ளவுந் தீர்மானித்திருக்கிறது.

Using Pulpit for Temperance Cause:—நவம்பர் 20-ல் ஞாயிற்றுக்கிழமை வேலூர் தென்னிந்திய ஜக்கிய சபை ஆலயத்தில் கனம் S. கொர்நேலியு ஐயரால் மிகவும் வல்லமையுடைய மதுவிலக்குப் பிரசங்கம் செய்யப்பட்டதாக அறிய வருகிறோம். அதே சமயத்தில் மேற்படி சபை சினட் சமயாசமயம் ஆலயத்தில் மதுவிலக்குப் பிரசங்கங்கள் செய்யப்படவேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்ததால் இவ்விதம் நடந்ததென்றுக் கேள்விப் படுகிறோம். பிரதிசபையாரும் இவ்வித ஏற்பாட்டைப் பின்பற்ற விரும்புகிறோம்.

Temperance Work in Belgium:—பெல்ஜியத்தில் மதுவிலக்கு வேலை வெகுமும்முரமாய் நடந்துவருகிறது. அவ்விடத்து துரைத்தனத்தார் அவ்வேலையை அதிகமாயாதரிக்கிறார்கள். அந்நாட்டில் பிரசாரமாரும் மதுவிலக்குப் பத்திரிகைகளுக்கெல்லாம் தபால் முத்திரை ஒட்டவேண்டிய தில்லைவென்று அந்தக் கவர்ன்மெண்டார் சமீபத்தில் செய்திருக்கிற ஏற்பாட்டினால் மதுவிலக்கு வேலையை அவர்கள் எவ்வாறு மதித்திருக்கிறார்களென்றறிந்து கொள்ளலாம். அந்நாட்டில் சில இடங்களில் மதுவிலக்கு வேலைக்கென்ற பண உதவியும் கவர்ன்மெண்டார் செய்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆதரவு இந்தியாவில் எப்போது கிடைக்கப்போகிறது?

Christians as Liquor Sellers:—சென்றமாதம் சென்னை வேப்பேரி மெதடிஸ்ட் ஆலயத்தில் நிறைவேற்றின மெதடிஸ்ட் எபிஸ்கோபல் மிஷன் டிஸ்ட்ரிக்க்ட் கான்பான்ஸ் கூட்டங்களிலொன்றில் காப்டன் அட்கின்ஸ் என்பவர் "மதுவிலக்கு" விஷயமாய் ஒரு உபந்யாசஞ் செய்தார். அதுவிஷயமாகப் பலர் தங்களப்பிராயங்களை வெளியிட்டபோது, மிஸ்டர் ராஜப் பிள்ளை பென்பவர், தாம் 24 வருஷ கால

மாய் சாராய விற்பனை செய்துவந்ததாகவும் ஆக்காவங்களில் குடியை முற்றும் தவிர்த்திருந்ததாகவும், இப்போது கிறிஸ்தவராக அப்படிசெய்வது தகாதென்று கண்டு கடைசையை மூடிவிட்டதாகவும் சென்னை. இவருடைய முன்மாதிரியை மற்றவர்களும் பின்பற்றுவார்களாக.

The Bombay Missionary Conference on Opium Trade:—பம்பாய் மிஷனரி கான்பரன்ஸ் சபையார், இந்தியாவிலிருந்து சீனாவுக்கு ஏற்றுமதியாகும் அபின் வியாபாரத்தை நிறுத்தும்படி பம்பாய் கவர்ன்மெண்டு மூலமாய் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியகவர்ன்மெண்டுக்கு ஒரு மகஜர் அனுப்பிவைத்திருக்கிறார்கள். அந்த மகஜரில் பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டார் சீனாவோடு உடன்படிக்கைசெய்துகொண்டு அபினியேற்று மதிசெய்வதால் பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டுக்குக் குறைவும், சீனா தீமையினின்று விடுபட மார்க்கமில்லாமையும், கிறிஸ்து மார்க்கம் கீழ்நாட்டில் பரம்புவதற்குத் தடையு மேற்படுவதால், சீனாவை மேற்படி உடன்படிக்கை பந்தத்தினின்று விடுவிக்கவேண்டுமென்றும், அபின் வர்த்தகத்தில் இந்தியா சம்பந்தப்பட்டிருப்பதை முடிவுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்றும், இந்த ஏற்பாடுகளைச்செய்வதால் இந்திய கவர்ன்மெண்டுக்கு ஏற்படும் பணகஷ்டத்தை ஏகாதிபத்திய கவர்ன்மெண்டார் ஏற்றுப் பொறுக்கவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள்.

A Temperance Meeting in Bombay: நவம்பர் 13ல் உலக முழுமையிலும் மதுவிலக்கு ஞாயிறாக எண்ணப்பட்ட கிறிஸ்தவ ஆலயங்களிலும், பொது இடங்களிலும் மதுவிலக்கு விஷயமாய் உபநீதியாசங்கள் செய்யப்பட்டன. பம்பாயில் மெதடிஸ்ட் ஆலயத்தில் ஒரு விசேஷத்த கூட்டம் கூடிற்று. டெம்பரென்ஸ் கவுன்ஸில் பிராவிடென்ட் சர் பாலசந்திரகிருஷ்ண அக்கிராசனம் வகித்தார். உபநீதியாசர்களில் மிஸ்டர் பிரான்சு ஆன்டர்ஸன் என்பவர், மனிதன் கடவுள் சித்தத்தை கிறிஸ்தவற்றவேண்டியவனாதலால் குடியினால் புத்தியை மயக்கிக்கொள்ளாதிருக்க வேண்டுமென்றும், தன் உடன்மனிதனுக்கு உதவிசெய்யவேண்டி

டியவனாதலால் மதுவை விலக்கவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்திப் பேசினார். மகாசாஸ்திர ரிபுணாகிய தாமஸ் ஈதிலன் தம் புத்திக்கு ஊணமுண்டாகாதபடி மதுவைத் தொடுகிறதில்லையென்று சொன்னதை இவர் திருஷ்டாந்தப் படுத்தினார். ஐக்கிய இராஜ்யங்களில் மதுவிலக்குவேலை அதிகரிப்பதைப்பற்றி மிஸ்டர் ஆஸ்டன் பேசினார். கப்பல்களில் சாராய உபயோகம் கொஞ்சக் கொஞ்சமாய்க் குறைகிறதென்று இவர் சொன்னார். இக்கூட்டத்துக்கு அநேகம்பேர் வந்திருந்தார்கள்.

The Opium Question:—இந்தியா அதிக தொந்தமாய்ச் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற அபின் வர்த்தகத்தைப் பற்றி இந்திலாந்தக்கும் சீனாவுக்கும் நத்தி சமாசாரங்கள் நடந்து கொண்டிருப்பதாய் அறிவிக்கப்படுகிறது. இது விஷயமாய் இன்னுஞ்சில வாரத்துள் இரண்டு கவர்ன்மெண்டாருக்கு மத்தியில் ஒரு உடன்படிக்கை செய்யப்பட்டுக் கைநாட்டு வைக்கப்படுமென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது.

General News and Notes.

பொதுவர்த்தமான குறிப்புகள்.

Plague Deaths in Tanjore:—சேலம் முனிசிபாலிட்யைச் சேர்ந்த செவ்வாய்ப் பேட்டை வியாபாரி பாலகுருநாத செட்டியார் பிளேக் நோய்க்குப் பயந்து தஞ்சாவூர் ஜில்லா திருவாரூருக்கு தன் மனைவி மக்களுடன் போனார். அங்கே தன் பெண்சாதிக்கு பிளேக் நோய் காண தஞ்சாவூருக்குப் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்து ஒரு சத்திரத்தில் இறங்கி யிருந்தார். அவருடைய மனைவியும் மூத்தபிள்ளையும் அந்நோயால் தஞ்சாவூரில் இறந்துபோய் விட்டார்கள். அந்த சத்திரத்தில் இருந்தவர்கள் ஒதுக்கு விடுதியில் கொண்டு போய் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். திருவாரூரில் அவர் போய் இறங்கியிருந்த வீடு சுத்திகரிக்கப் பட்டதாய்த் தெரிகிறது.

The Suffragette Riots:—லண்டனில் பெண் சுதந்திர வாதிகளின் கலகம் பிரமாயிருக்கிறது. நவம்பர் மீ 22 உ கிரமந்தியப் நடந்த 156 பெண் கலகக்காரிகள் நியாயாதிபதிமுன் கொண்டுவரப்பட்டு 107 பேர் விடுவிக்கப்பட்டார்கள். ஜன்னல்களை உடைத்த குற்றத்துக்காகவும், போலீஸாரை அடித்த குற்றத்துக்காகவும் 52 பேர் சார்ஜ் செய்யப்பட்டார்கள். தலைக்கு ஐந்து பவுன் அபராதம் செலுத்த வேண்டுமென்றும், இல்லாவிட்டால் ஒரு மாதம் தண்டனை விதிக்கப்படுமென்றும் கோர்ட்டார் தீர்மானித்தார்கள். அநேகர் ஜெயிலுக்குப் போகவே சம்மதித்தார்கள். 24-உகவான்மெண்டு ஆபீஸ் ஜன்னல்களை உடைத்த கலகக்காரிகள் 16 பேர் நபருக்கு 2 மாத கடினகாவல் சிணு விதிக்கப்பட்டார்கள்.

The Coronation:—லண்டனில் நடைபெறப்போகும் முடிசூட்டு வைபவத்துக்கு போகும் இந்திய பிரதிநிதிகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளைப் பற்றிச் சிலகாலமாக விவாதம் நடந்து வருகிறது. ஆனால் அரசர் இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்யப்போவதாய் இருந்தலால் விவாதம் ஒருவாறு முடிவுக்கு வந்துவிடும். இந்தியாவிலிருந்து வரவேற்கப்படும் தலைவர்களின் தொகை பதினான்கு மேற்போகாது. ஒவ்வொரு மாகாணக் கவர்ன்மெண்டிலிருந்தும் ஒவ்வொரு இந்தியப் பிரதிநிதியாக வருவார்கள். ராஜதானித் தலைநகரங்களிலிருந்து வரும் பிரதிநிதிகள் தனியாக வரவேற்கப்படுவார்கள். மெடிகல் சர்வீஸ், கல்வியிலாகா முதலானவைகளுக்கு ஒவ்வொரு பிரதிநிதி தான் வரக்கூடும். இந்திய கௌனிங்களின் பிரதிநிதிகளாக இந்திய ஆபீசர்கள் வருவார்கள் என்று தந்தி சமாசாரம் வந்திருக்கிறது.

The King to visit India:—1912-ம் வருஷத்தில் நமது சக்கிரவர்த்தி, சக்கிரவர்த்தினி சமேதமாய் இந்தியாவுக்குவந்து டில்லியில் இந்திய சக்கிரவர்த்தியாகப் பட்டங்கட்டிக்கொள்ள விரும்பியிருக்கிற போன்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. இந்த வரவை எல்லாப்பத்திரிகைகளும் விரும்பிப் புகழ்ந்தெழுதுகின்றன. இதைப் பற்றி லண்டன்

டைம்ஸ் பத்திரிகை கூறுவது:—

“இந்தியாளைப் பார்வையிட்டு வரவேண்டுமென்று சக்கிரவர்த்திக்குத் தானாகவே தோன்றிற்று என்று தெரியவருகிறது. இது விஷயமாய் வார்டு ஹார்டிஞ்சைக்கலந்து யோசித்ததில் அவர் அரசருடைய நோக்கம் மிகவும் சிலாகிக்கத் தக்கதென்று சொன்னார். இது விஷயமாய் இந்தியா கவர்ன்மெண்டிலும் இந்தியா மந்திரி ஆபீஸிலும் ஏற்கெனவே விவாதம் நடந்து முடிவாய் விட்டதென்று நம்பவேண்டியிருக்கிறது.

The Social Reform Conference:—அலகாபாத்தில் கூடப்போகிற ஆசாரத்திருத்தக் கான்பரென்ஸின் தலைமைக்கு இன்னும் யாரும் தெரிந்தெடுக்கப் பட்டதாயுத் தெரியவில்லை. ஆனால் அலகாபாத் லீடர் பத்திரிகைக்கு எழுதும் ஒரு சீருபர் அதன் தலைமைக்கு ஆனரெபிஸ் ராஜாரம்பால் சிங் சாவது, ஆனரெபிஸ் பண்டிட் மோடிலால் நேருவாது தெரிந்தெடுக்கப் பட்டாமென்று சொல்லியிருக்கிறார். இடையே ஸ்ரீகாசிவாசியாகிய மகா மகோ பாத்தியாய பண்டிதர் ஸுதாக்கர் துவிலேதியின் பேரும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. அலகாபாத் லீடர் பத்திரிகை மகா மகோ பாத்தியாய பண்டிதர் ஸுதாக்கர் துவிலேதியை மட்டும் அந்த ஸ்தானத்தை வகிக்கும்படியாய்ச் செய்துவிடக் கூடாமானால், அதை விட வேறுதிறம் நல்லதாக மாட்டாதென்று எழுதுகிறது. இதற்கிடையில் நவம்பர் மீ 28-உ மகோபாத்தியாய பண்டிதர் ஸுதாக்கர் துவிலேதி காலஞ் சென்று போய் விட்டாரென்று கேட்டு விசனிக்கிறோம்.

An Electrician on Prayer:—மின்சாரத்தைக்கண்டுபிடித்து அதனால் பல நூதன ஸ்தாபனங்களை யமைத்தவர் மெஸ். சாமுவேல் மோஷ் என்பவரேயாம். ஓர்கிறிஸ்தகுருவானவர் ஒருநாள் இவரைச் சந்தித்து, நீர் கண்டுபிடித்த நூதன விஷயங்களைப் பற்றிய பரிட்சைகளிலே இடைக்கிடையாகப்புகுண்டு இனி என்ன செய்யலாமென தன்று தமொறி யோசிக்கவேண்டிய தருணங்கள் நேரிட்டிருக்கவில்லையாவென்று

கேட்டார். அதற்கு மோஷ் அவர்கள் ஆம். அப்படியே ஒருநாளிற் பலமுறை நேரிடிகின்றது என்றார். அப்பொழுது குருவானவர் நீர் அப்படிப்பட்ட வேலைகளிலே அறியாதவைகளை நேராயிரிந்து நிதானிப்பதற்கு என்ன செய்துவருகிறீர் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் "நான் இந்த இரகசியத்தை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லுகிறதில்லை; நீர் கேட்டபடியாற் சொல்லுகிறேன். திகைப்பு வரும்வேலைகளில் என் தேவனை நோக்கிச் செபித்து, ஏற்ற மனத்தெளிவையும் ஆலோசனையையும் நிதானத்தையும் மடைந்துவருகிறேன்" என்றார்.

The Arrival of Lord Hardinge:—

● நவம்பர் 18-உ காலை 8-மணிக்கு லார்ட் ஹார்டிஞ்சு லேடி ஹார்டிஞ்சுடன் பம்பாய் அப்பாலோபந்தர் துறைமுகத்தில் வந்து இறங்கினார். சுவன்மென்ட் ஹவுஸ் பிரதிரிதிகள் சிலர் லார்ட் ஹார்டிஞ்சும், லேடி ஹார்டிஞ்சும் எந்த ஸ்டடையில் வந்தார்களோ அந்த ஸ்டடருக்கே சென்று எதிர் ஏற்று அவர்களை அழைத்து வந்தார்கள். அவர்களிருவரும் ஸ்டம்படகை விட்டு இறங்கினதும், பம்பாய்க் கவர்னர் ஸர் ஜார்ஜ் கிளார்க்கும் லேடி கிளார்க்கும் நல் வரவுகூறி யழைத்துக்கொண்டு போய் ஒருகொட்டகைப் பந்தலின் கீழ்ப்புட்காரச் செய்து சுகல சிலில் மிலிட்டேரி உத்தியோகஸ்தர்களுையும், கவர்னரின் நிருவாகச்சபை மெம்பர்களையும் பம்பாய் வியாபாரச்சபை மெம்பர்களையும், அவ்வூர்க் கார்பொரேஷன் மெம்பர்களையும், அவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். அதன் பிறகு பம்பாய் முனிசிபாலிட்டியார் லார்ட் ஹார்டிஞ்சுக்கு ஒரு நல்வரவுப் பத்திரம் வாசித்துக்கொடுத்தார்கள். அதற்கு அவர் தக்கபடி பதில் சொல்லி முடிந்ததும் லார்ட் ஹார்டிஞ்சு ஸர் ஜார்ஜ் கிளார்க்குடன், லேடி ஹார்டிஞ்சும் லேடி கிளார்க்கும் தங்களுக்குப் பின்னே வர ராஜகோலத்துடன் பம்பாய்த் தெருக்களின் வழியாய்ச் சவாரி போனார்.

The British Bible Society:—

பிரித்தானிய வேதாகமசங்கத்தின் சென்ற வருடத்துக்குரிய அறிக்கைப்பத்திரம் முக்கிய

மான பீல குறிப்புக்களையடக்கியிருக்கின்றது. அவைகளார் சங்கத்தின் விருத்தி ஆச்சரியப்படத்தக்க நிலையெய்தியிருக்கின்றதெனத் தோன்றுகின்றது. இந்தச் சங்கம் இதுவரையில் 434 பாஷைகளிலே வேதாகமத்தைப் பிரசுரித்து வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றது. சென்ற வருஷத்தில் 6 புதிய பாஷைகள் மேற்படி தொகையுட் சேர்க்கப்பட்டன. முழுவதும் பகுதிகளுமாய்ச் சென்ற வருடத்திலே 64,20,014 வெதப்பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டன. இத்தொகை முந்திய வருடத்துக்கு 6,85,000 கூட. அச்சிடப்பட்ட தொகையிற் சென்ற வருடஞ் சீனாவுக்கு 15 இலட்சம் பிரதிகளனுப்பப்பட்டன. இவைகளில் தூற்றுக்கு 99 வீதமான பிரதிகளும் விலைக்குக் கொடுக்கப்பட்டனவாம். தற்போது இச்சங்கத்தின்கீழ் வேலைசெய்யும் கொல்போட்டர்களின் தொகை 1100. இவர்களது வேலையிற் சங்கம் போதிய திருத்திகொண்டிருக்கின்றது. சென்ற வருடவருமானம் 4,34,728 பவுண். இந்தச்சங்கம் 1804 ம் ஆண்டு ஸ்தாபகமாயிற்று. இதுவரையிற் சென்ற 105 வருடங்களிலும் இச்சங்கம் 2,22,00,000 வெதப்பிரதிகளைப் பிரசுரித்து வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றதாம்.

A School Tragedy:—

கீழ்க்கண்ட சங்கதியாழ்ப்பாணம் உதயதாரகை பத்திரிகையினின்றெடுக்கப்பட்டது. தளுமை என்னுமிடத்துக்குச் சமீபமாயுள்ள பள்ளிக்கூடமொன்றிற் கல்வியின்ற ஓர் மாணகன் புகையிலைசம்பியதை அவன் உபாத்திகண்டனன். அப்போது உபாத்தி அந்த மாணகனுக்கு நல்லபாடம் படிப்பிக்கவேண்டுமென்னு மெண்ணத்துடன் ஓர் முழுப்புக்கையிலையெடுத்து அதன் சாரம் முழுவதையும் அவனை யுட்கொள்ளபண்ணி வெய்யிலில் நிறுத்தினான். மடைத்தன்மாய் செய்யப்பட்ட இந்தக் கொடிய செயலால் மாணகன் சிறிதுநேரத்துள் மயங்கிவிழுந்து மாண்டான். நடந்த சம்பவத்தை அந்தப்பையனின் மாதா கேள்விப்பட்டு மனஞ் சகியாதவளாய்ப் பக்கத்திலிருந்த ஓர் கிணற்றுள் விழுந்து உயிர் துறந்தாள். இந்தச் சங்கதிகள் அவளது புருஷன் காதில் விழவே, அவள் கோபாவேசங்கொண்டு ஒரு கைத்துப்பாக்கியுடன் பள்ளிக் கூடத்துக்

கோடி, மேற்படி கொடியசெயலைச் செய்து தன் குடி முடித்த உபாத்தியையும், அவனது உதவி உபாத்தியையும் சுட்டுக்கொண்டு தானாக தற்கொலைசெய்ய எத்தினித்த போது, கண்ட சிலராத் தவிர்க்கப்பட்டா மும், இது உண்மையாக நடந்த சங்கதி யென சொல்லப்படுகின்றது. உபாத்தியின் மடைத்தன்மே எல்லா மோசத்துக்குக் காரணமாயிற்று.

அச்சிராசனத்திபதியாய் வீற்றிருந்தார். ஜன ப்பிரதிநிதி மெம்பர்களால் 170 கேள்விகள் கேட்கப்பட்டு உத்தரவு சொல்லப்பட்டன. பிறகு கோர்ட்டு ஆப் வார்ட்ஸ் ஆக்ட் திருத்த மசோதா சட்டமாக நிறைவேற்றப் பட்டது. சென்னை முனிசிபல் ஆக்ட் திருத்த மசோதா லெவிஷக் கமிட்டிக்கு ஒப்புவிக்கப் பட்டது. அப்பால் மெம்பர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானங்கள் வாதிக்கப்பட்டன. ஆன ரயில் மிஸ்டர் T. V. சேஷ்கிரி ஆயர் ஏஜென்ஸி டிராக்டுகளில் சாமானியமான சட்டங்கள் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டு மென்று கொண்டுவந்த தீர்மானம் நெடுநே ரம் வாத்தப்பிரதிவாதங்கள் செய்யப்பட்டுக் கடைசியில் தோற்றுப் போயிற்று. பிறகு ஆனரயில் மிஸ்டர் சேசவப்பிள்ளை தம் தீர் மானத்தைப்பிரேரித்தார். அதாவது விவ சாயிசெருகுத் தீர்வை வறு அளவுகொடுத் தல் அவசியமென்று ரெவினியூ அதிகாரிகள் நினைத்தால் அப்போது விவசாயிகள் முன் னதாகவே வறு செய்ய வேண்டுமென்று மனுசெய்துக் கொள்ளுவது அளவாகும். இந்தத்தீர்மானத்துக்கு 17 பெம்பர்கள் சா தகமாயும் 23 மெம்பர்கள் விரோதமாயும் வோட்டு கொடுத்த படியால் தோற்றுப்போ யிற்று. பிறகு மிஸ்டர் E. W. ஆர் பின் வருமாய் ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்தார். அதாவது கவர்ன்மெண்டெய் ஸ்தானத் தை வருஷாவருஷம் சில காலத்துக்கு உத கமண்டலத்துக்கு மாற்றுவது விரும்பத்தக் தல்ல. அப்படி மாற்றினால் மூன்று மாச காலத்துக்கு அது மேற்படக்கூடாது. இதைப்பற்றி நெடுநேரம் விவாதம் நடந்த பின்னர் 13 பேர் சாதகமாயும் 16 பேர் விரோதமாயும் வோட்டுக் கொடுத்தமையால் தோல்வியடைந்தது.

The New Parliament:—பார்லி மெண்டு சபையில் லார்ட்ஸ் சபைக்கும் கா மன்ஸ் சபைக்கும் பலத்த விரோதமெற்பட் டிருந்தது நேயர்களுக்குத் தெரியும். லார்ட்ஸ் சபையின் அதிகாரத்தை குறைக் கிறவிலுயத்தில் எதிர்க்குடியார் மிகவும் பா டி பட்டுவந்தார்கள். கடைசியாக ஒரு காள் பரன்ஸ் கூடி இதை ஒழுக்கு செய்யவேண்டு மென்று தீர்மானமாயிற்று. அந்த காள் ப ரன்ஸும் ஒன்றும் செய்ய வலியற்று போ யிற்று. இதனால் இப்போதுள்ள பார்லி மெண்டே கலைக்கப்பட்டுப் நோயிற்று. புதிதாய் இலக்ஷண்கள் செய்யப்பட்டு புது பார்லிமெண்டு ஜனவரி மாதம் 31-ம் தேதி கூடுபடியாய் மகாராஜா ஆக்ரூபித்திருந் திருர். புதுநீயமனங்களை முன்னிட்டு இரண்டு கணித்தலைவர்களும் வெகு தீவிரங் காட்டிப் பற்பல இடங்களில் பேசுகிறார்கள். விவரல் ககழியில் மிஸ்டர் ஆஸ்க்வித், மிஸ்டர் சர்ச்சில், ஸர் எட்வர்டு கிரே, லார்ட் க்ரூ, மிஸ்டர் பிரரல், இவர்களும், யூனியனிஸ் டிக்ககழியில் லார்ட் க்ரோமர், லார்டு கர்லன் லார்ட் மில்னர், இவர்களும் பேசினார்கள். யூனியனிஸ்டிக் கட்சியார் மிஸ்டர் லாயிட் ஜார்ஜிடத்தில் கூர்மையான த்வேஷங்காட் டிப் பேசுகிறார்கள். மிஸ்டர் லாயிட் ஜார்ஜ் வரவு செலவு மந்திரியாயிருந்து, அவர் கொண்டுவந்த பட்டஜட்டினாலேயே பார்லி மெண்டு இரண்டு சபைகளுக்கும் விரோதம் நேரிட்டிருப்பதாலும், லார்ட்ஸ் சபையை அவர் இகழ்ந்து பேசுவது வழக்கமாயிருப்ப தாலும், அவரிடத்தில் யூனியனிஸ்டிக் ககழி யாருக்கு மிகுந்த விரோதம் உண்டாயிருந் தின்றது.

நகரையர் சதகம்.—ஆண்டவருடைய அருண் மொழிகளின் மேல் நூறு விருத் தங்களடைங்கியது. இப் பத்திரிகை தமிழ் எடிட்டரிடம் கிடைக்கும். ஒன்றரை அணு லேயில் அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்க.

The Legislative Council:—நவம் பர் மீ 31-ம் பதிவிறுக்கிக்குச் சென்னை சட்ட தீர்மான சபை கூடினது. லார்டர்

192449